

2

Otočila jsem se, když zazvonil zvonek. Nik táhl dovnitř svůj kufr. Polední špička právě skončila a v obchodě bylo jen pár zákazníků. Za ním dopadaly dovnitř paprsky zimního slunce.

„Vítej Pod Stromečkem,“ rozzářila jsem se.

Nik si odložil ruksak.

„Byl pan Wilson tak potěšený tvou návštěvou, jak jsem čekala?“

Nik tiše hvízdal. „Jaký krásný obchod – je to opravdový gentleman. Nechal mě prohlédnout si všechny staré fotoaparáty a chtěl se podívat na ten můj. Nikdy jsem neviděl takový sortiment klasického vybavení. Prohlížením objektivů bych klidně strávil několik hodin a má nádherný přístroj v těle z chromu a kůže s opravdu zajímavými objektivy. A vůbec není předražený. Dosud jsem ho viděl jenom v katalogu a mám silné pokušení si ho koupit. Právě ho dostal a já po Pentaxu toužím už léta.“

„Máš šťastný den.“

Nik se rozhlédl.

„To je čtenářský koutek, o kterém jsem vyprávěla.“

Cítila jsem hrdost, když jsem ukázala přímo před sebe, za pokladnu, do koutku s červeným kobercem a polštáři na podlaze kolem otevřených obrázkových knížek. Nic mi nedělalo větší radost než pohled na děti sedící tam za temných zimních odpolední. Kolem červeného koberce stály dřevěné police s knihami pro starší děti. Uprostřed hlavní místnosti obchodu se nacházel stolek s drobnými hračkami, které si děti mohly koupit za kapesné. Kolem stěn se nacházely regály s deskovými hrami, plyšáky, kostkami, panenkami a kreslicími potřebami – a také oddělení věnované notoricky známým značkám z televizních seriálů. Podlaha byla z bukového lamina a stěny magnoliové. Strop byl vymalovaný nebeskou modří s bílými obláčky a žlutými slunečními paprsky zářícími z pravého předního rohu, nade dveřmi.

„Tohle se mi líbí,“ ukázal Nik do protějšího rohu, kde byl na zdi vymalovaný vánoční stromek s ozdobami a vílou na špičce.

„V policích pod nejspodnějšími větvemi vždycky vystavujeme naši hračku týdne. Teď zrovna je to souprava na výrobu vlastního domečku pro brouky.“

„Máte to tu opravdu útulné.“

„Klidně řekni malé,“ usmála jsem se.

„Tak jsem to nemyslel, Jess. Chtěl jsem říct... že je vidět, že tohle místo má duši. Některé obchody, které jsem navštívil, byly sterilní, s personálem v nemačkových uniformách a plastovými regály plnými zboží z velkoprodukce.“

„Takhle uhlazené to tady nikdy nebude.“

Přimhouřil oči a mně se zachtělo prohodit další vtíp.

„Nejlepší hračkářství je to, kde se člověk cítí jako doma,“ řekl.

„Jessie! Konečně máme čas si v klidu popovídat. Jak bylo v Norimberku? Ochutnala jsi bavorskou klobásu?“